

UZASADNIENIE

Powódka – S. B. (1) wniosła pozew o zapłatę przeciwko F. B. (1), w którym domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 9.886,29 zł. W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że kwota ta stanowi równowartość przedmiotów, których nie wydała na jej rzecz pozwany, zobowiązany do tego wyrokiem Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 14.07.2014r. Podczas egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Międzyrzeczu powódka nie otrzymała 6 krzeseł, komody, blamu baraniego, kompletu mebli wiklinowych, pralki A., odkurzacza, konsoli szklanej i kompletu pościeli w kolorze pomarańczowym. Wartość tych rzeczy według powódki to kwota 4.453 zł. Kwota dochodzona pozwem obejmowała ponadto poniesione przez powódkę wydatki na zakup kominka i 2 blatów z akcesoriami kuchennymi, które zostały trwale połączone z nieruchomością pozwanego i nie zostały objęte obowiązkiem wydania na rzecz powódki. Zdaniem powódki poczynione przez nakłady finansowe na zakup tych rzeczy wynosiły 5.433,29 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany F. B. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pisma procesowego pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, ponieważ od zakupu tych rzeczy minęło 10 lat. Pozwany zakwestionował wartość dowodową przedstawionych przez powódkę dokumentów dowodzących nabycie rzeczy, których wartości domagała się powódka. Ponadto pozwany zakwestionował wartość rzeczy wymienionych w pozwie, wskazując że zostały nabyte wiele lat temu i aktualnie przedstawiają inną wartość niż w chwili zakupu. Podniósł, że rzeczy wymienione w pozwie: 6 krzeseł, komoda i komplet wiklinowy zostały zamienione przez pozwanego na narożnik, z kolei niektóre z pozostałych ruchomości zużyły się i zostały wyrzucone, a blam barani wymieniony w wyroku sądu nie znajduje się w posiadaniu pozwanego.

Na rozprawie w dniu 29 września 2015 roku pozwana podała, że pozostawała w związku małżeńskim z pozwanym od grudnia 2004 roku do listopada 2013 roku, a poniesione przez powódkę wydatki na zakup kominka i blatów z akcesoriami zostały poczynione przed zawarciem małżeństwa, z kolei wszystkie rzeczy które pozwany miał obowiązek wydać należały do powódki jeszcze przed zawarciem związku małżeńskiego.

Na rozprawie w dniu 25 sierpnia 2016 roku i 26 stycznia 2017 roku powódka nie zmieniała żądania ani podniesionych twierdzeń, domagała się zapłaty od pozwanego kwoty stanowiącej wartość ceny nabycia rzeczy, które nie zostały jej wydane oraz kominka wraz z blatami i akcesoriami kuchennymi. Pozwany nie modyfikował swojego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniach 18.10.2003r. i 28.10.2003r. S. B. nabyła 2 blaty o długości 1,20 m i 6,20 m wraz z akcesoriami: listwami, obrzeżami, kolumnami, uchwytami oraz innymi niezbędnymi do montażu. Na ten cel wydatkowała łącznie kwotę 1.274,39 zł. Blaty wraz z akcesoriami zostały zamontowane w domu znajdującym się na nieruchomości stanowiącej własność F. B. (1).

Okoliczności niesporne, a ponadto:

- faktura VAT (...)/ (...) k. 66,
- faktura VAT (...)/ (...) k. 66.

W dniu 28 kwietnia 2004 roku S. B. nabyła kominek z piaskowca wraz z wkładem za cenę 4.208,90 zł.

K. został zamontowany w budynku mieszkalnym stanowiącym część składową nieruchomości należącej do F. B. (1).

Dowód:

- faktura VAT (...) – k. 66 .

W grudniu 2004 roku S. B. (1) zawarła związek małżeński z F. B. (1). W listopadzie 2013 roku związek małżeński został rozwiązany przez rozwód.

Okoliczności niesporne

Wyrokiem z 15 lipca 2014 roku wydanym w sprawie I C 327/13 Sąd Rejonowy w Międzyrzeczu nakazał F. B. (1), aby wydał na rzecz S. B. (1) m.in. kominek z piaskowca – wkład, meble do salonu (...), składające się z : witryny narożnikowej, witryny trzydrzwiowej, stolika RTV, komody, lustra, stołu owalnego, ławostolu owalnego, blaty i akcesoria do mebli kuchennych, konsolę szklaną składającą się z lustra i stolika, odkurzacz IKAR VC (...), Pralkę automatyczną A., meble z wikliny: dwa fotele i stół, błąm barani, komplet pościeli w kolorze pomarańczowym, krzesła do salonu 12 sztuk.

Wyrokiem z 28 listopada 2014 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 15 lipca 2014 r. o tyle, że obowiązek wydania ruchomości nie dotyczy punktu I1 i I3 i w tym zakresie powództwo oddalił.

Dowód:

- wyrok Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z 15.07.2014r.
- Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z 8.11.2014r. - k. 249 akt I C 327/13.

F. B. zamienił 6 krzesel, komodę oraz komplet wiklinowy za narożnik. Wyzbył się posiadania błąmu baraniego. Pralka automatyczna uległa zużyciu, F. B. pozostałości pralki oddał na złom, odkurzacz Ikar uległ zużyciu. Lustro zostało zbite podczas remontu domu.

Dowód:

- przesłuchanie pozwanego F. B. – k. 158v-159

W dniu 18 marca 2015r. S. B. złożyła u komornika wnioszek egzekucyjny, w którym domagała się wszczęcia przeciwko F. B. egzekucji wydania jej rzeczy wymienionych w wyroku Sadu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 15.07.2014r. oraz wyegzekwowania kwoty 1047 zł. W dniu 7 maja 2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Międzyrzeczu R. B. odebrał od F. B. i wydał S. B. rzeczy wymienione w wyroku z dnia 15 lipca 2014 roku, z wyjątkiem: małej komody o długości 80 cm, konsoli szklanej i lustra, odkurzacza IKAR, pralki automatycznej A., kompletu mebli wiklinowych, błąmu baraniego, kompletu pościeli w kolorze pomarańczowym oraz 6 krzesel, których komornik nie stwierdził podczas czynności egzekucyjnych.

Postanowieniem o kosztach z dnia 17.06.2015r. egzekucja w sprawie Km 470/15 została zakończona.

Dowód:

- wniosek egzekucyjny z 18.03.2015r. - k. 1 akt Km 470/15,
- protokół czynności egzekucyjnych z 07.05.2015r. - k. 25-26 akt Km 470/15,
- postanowienie komornika z 17.06.2015r. - k. 28 akt Km 470/15.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo zasadne.

Powódka domagała się zapłaty od pozwanego, a podstawami prawnymi jej żądania były art. 405 k.c. i art. 415 k.c.

Zgodnie z art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. W myśl art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Odmienne podstawy prawne tego samego żądania wynikają z twierdzeń powódki przytoczonych w procesie na uzasadnienie roszczenia. Powódka wskazywała, że domaga się zapłaty ceny rzeczy, których pozwany jej nie wydał pomimo nałożenia na niego takiego obowiązku w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 15 lipca 2014r. i wskazywała, że sama zapłaciła za nie kwotę 4.453 zł, z kolei pozostała kwota dochodzona pozwem – 5.433,29 zł uzasadniona została poniesieniem przez S. B. wydatku na zakup kominka oraz blatów z akcesoriami i faktem, że rzeczy te zostały zamontowane w sposób trwały w budynku mieszkalnym pozwanego i w związku z takim połączeniem, nie jest możliwe wydanie tych rzeczy powódce.

Pozwany zakwestionował nabycie przez powódkę rzeczy wymienionych w pozwie, podniósł że powódka nie udowodniła w tym zakresie swojego żądania środkami dowodowymi mającymi walor dokumentu, podniósł zarzut przedawnienia roszczenia oraz brak wzbogacenia wynikający z zużycia większości rzeczy, które winien wydać powódce. Ponadto podniósł, że dokonał zamiany krzesel, komody i kompletu wiklinowego za narożnik i wobec zaistniałej surogacji żądanie powódki ogranicza się do otrzymania tego narożnika. Wskazał, że w chwili obecnej wartość rzeczy nabytych przez powódkę jest inna niż w dacie zakupu.

Pozwany reprezentowany w procesie przez profesjonalnego pełnomocnika – radcę prawnego, nie zaprzeczył twierdzeniu, że to powódka poniosła koszt zakupu kominka, blatów z akcesoriami, ani wysokości tych wydatków, podobnie jak w żaden sposób nie odniósł się do twierdzeń, że rzeczy te zostały trwale połączone z nieruchomością pozwanego i znajdują się w jego posiadaniu. Twierdzenia te należało uznać za niesporne. Pozwany nie kwestionował także okoliczności istnienia w okresie od 2004 roku do 2013 roku związku małżeńskiego stron procesu. Spór między stronami dotyczył zatem wzbogacenia pozwanego na skutek nabycia przez powódkę kominka oraz blatów wraz z akcesoriami i jego wysokości oraz istnienia i zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej za rzeczy, które nie zostały powódce wydane w trakcie egzekucji w sprawie Km 470/15.

Sąd miał na uwadze, że zgodnie z art. 365 § 1 kpc orzekając o żądaniu powództwa był związany wyrokiem Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 15 lipca 2014r. oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 8 listopada 2014 roku co do obowiązku nałożonego na F. B. wydania powódce wymienionych w orzeczeniach rzeczy. Nie podlegał zatem ustaleniom i nie mógł być kwestionowany w niniejszym procesie obowiązek wydania tych rzeczy powódce, podobnie jak nie mógł być skutecznie podnoszony zarzut niewykazania przez powódkę, że nabyła rzeczy wskazane w pozwie. O prawie własności rzeczy w postaci: 6 krzesel, komody, blamu baraniego, kompletu mebli wiklinowych, pralki automatycznej A., odkurzacza Ikar, konsoli szklanej i kompletu pościeli w kolorze pomarańczowym i obowiązku ich wydania powódce prawomocnie orzekł sąd w sprawie I C 327/13, a w niniejszej sprawie na podstawie art. 365 § 1 kpc sąd był związany tym orzeczeniem. Nie było wobec tego potrzeby ponownego dowodzenia prawa powódki do otrzymania tych rzeczy. Podobnie nie mógł być skutecznie kwestionowany fakt niewydania tych rzeczy przez pozwanego, stwierdzony protokołem czynności egzekucyjnych komornika w postępowaniu egzekucyjnym zmierzającym do wydania ruchomości na rzecz powódki. Fakt ten został stwierdzony dokumentem urzędowym, nadto został przyznany przez pozwanego w trakcie jego zeznań przed sądem.

Niewydanie przez pozwanego rzeczy wymienionych w pozwie, co do których istniał taki obowiązek zgodnie z orzeczeniem sądu spowodowało szkodę w majątku powódki. Zgodnie z art. 415 k.c. takie działanie pozwanego wiąże się z obowiązkiem jej naprawienia. Pozwany w procesie wskazywał, że wymiana krzesel, komody i kompletu wiklinowego za narożnik została dokonana przed procesem o wydanie tych rzeczy, co w świetle treści wyroku Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 15.07.2014r. nie może skutkować zwolnieniem pozwanego od odpowiedzialności za szkodę, podobnie jak zużycie odkurzacza, pralki, fakt zniszczenia lustra, brak wiedzy co się stało z blatem baranim. Zgodnie z art. 224 § 2 k.c. od chwili, w której samoistny posiadacz w dobrej wierze dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu

powództwa o wydanie rzeczy, jest on obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę, chyba że pogorszenie lub utrata nastąpiła bez jego winy. Obowiązany jest zwrócić pobrane od powyższej chwili „pożytki” których nie zużył, jak również uiszczyć wartość tych, które zużył. Z kolei w myśl art. 225 k.c. obowiązki samoistnego posiadacza w złej wierze względem właściciela są takie same jak obowiązki samoistnego posiadacza w dobrej wierze od chwili, w której ten dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy. Jednakże samoistny posiadacz w złej wierze obowiązany jest nadto zwrócić wartość pożytków, których z powodu złej gospodarki nie uzyskał, oraz jest odpowiedzialny za pogorszenie i utratę rzeczy, chyba że rzecz uległaby pogorszeniu lub utracie także wtedy, gdyby znajdowała się w posiadaniu uprawnionego. Niezależnie zatem, czy pozwany uznać za posiadacza w dobrej czy złej wierze, to w świetle wyroku nakazującego wydanie powódce rzeczy oznaczonych w pozwie winien był liczyć się z odpowiedzialnością za zużycie tych rzeczy, a tym bardziej – za rozporządzenie nimi na rzecz osoby trzeciej. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że pozwany uchylił się od odpowiedzialności za niewydanie powódce rzeczy wymienionych w pozwie bądź że odpowiedzialność ta wygasła na skutek zużycia części rzeczy.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2). W myśl art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (§ 2). Cytowane przepisy oznaczają, że wysokość odszkodowania powinna być zgodna z zasadą pełnej kompensacji szkody, a z drugiej strony nie może przekraczać zakresu obowiązku naprawienia szkody. Obowiązek ten dotyczy rzeczy, nabytych przez powódkę przed wieloma laty i użytkowanych zgodnie z ich przeznaczeniem, dlatego też zgodnie z art. 363 § 2 k.c. odszkodowanie za szkodę wynikającą z niewydania tych rzeczy winna być ustalona na podstawie cen istniejących w chwili orzekania. Nie ma podstaw do przyjęcia za miarodajne cen uiszczonych przez powódkę na nabycie tych rzeczy. Po wielu latach od ich nabycia, taka wysokość odszkodowania przekraczałaby zakres obowiązku pozwanego naprawienia powstałej szkody. W wyroku z 22 maja 1990 roku, II CR 225/90 Sąd Najwyższy stwierdził, że podstawą prawną roszczeń odszkodowawczych, w tym także roszczenia o zadośćuczynienie (art. 445 par. 1 KC) stanowi art. 363 par. 2 KC, według którego wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty odszkodowania. Jakkolwiek przepis ten mówi o cenach, to jednak ma on także zastosowanie do tych wszystkich wypadków, w których odszkodowania nie określa się według „cen” w dosłownym tego słowa znaczeniu. Na gruncie okoliczności faktycznych sprawy należało zatem ustalić odszkodowanie na podstawie wartości rzeczy objętych obowiązkiem wydania powódce w chwili orzekania.

Wartość 6 krzeseł, komody, błamu baraniego, kompletu mebli wiklinowych, pralki A., odkurzacza Ikar, konsoli szklanej i kompletu pościeli Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego K. M., który w oparciu o przedstawione dokumenty wskazujące na daty nabycia rzeczy oraz zeznania powódki co do stanu rzeczy oraz uwzględnienia normalnego stopnia ich zużycia określił łączną wartość rzeczy, których pozwany nie wydał powódce wbrew obowiązkowi na kwotę 1.195,80 zł. Przyjąć należało wariant ustalony przez biegłego według cen zakupu jako odpowiadający ustaleniu szkody związanej z brakiem konkretnych rzeczy oznaczonych co do tożsamości, a nie takiego samego rodzaju jak utracone przez powódkę. Jakkolwiek pozwany zakwestionował opinię biegłego w całości wskazując, że została opracowana bez oględzin ruchomości, to nie można odmówić jej wartości dowodowej. Biegły w sposób prawidłowy, uwzględniając kryteria wskazane przez sąd ustalił aktualną, potencjalną wartość rzeczy podlegających wydaniu, a przyczyna braku oględzin była oczywista i znana stronom jeszcze przed sporządzeniem opinii biegłego. Wynikała z utraty posiadania tych rzeczy przez pozwanego. Powódka z kolei nie zgadzała się z ustaloną przez biegłego wartością rzeczy, wskazując że należy brać pod uwagę ceny zakupu tych rzeczy jako podstawę odszkodowania.

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd przyjął, że pozwany uzyskał przysporzenie majątkowe kosztem majątku powódki polegające na uzyskaniu kominka w wkładem oraz 2 blatów z akcesoriami, których koszt nabycia poniosła powódka.

Do powstania roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia konieczne jest wystąpienie czterech przesłanek: zubożenia jednego podmiotu, wzbogacenia innego podmiotu, związku między zubożeniem a wzbogaceniem oraz braku podstawy prawnej wzbogacenia. Nie ulega wątpliwości, że powódka nabyła wymienione rzeczy przed zawarciem związku małżeńskiego z pozwanym, a w procesie nie wskazywano istnienia przyczyn dokonanego przysporzenia na rzecz powoda. Na pozwanym spoczywał ciężar wykazania, że istniała ku temu podstawa prawna, niemniej brak w tym zakresie jakichkolwiek twierdzeń i środków dowodowych. Fakt uzyskania przysporzenia na skutek montażu w domu pozwanego kominka oraz blatów z akcesoriami jest oczywisty, podobnie jak wykazane fakturami nabycie tych rzeczy przez powódkę i poniesienie wydatków kosztem swojego majątku.

W świetle art. 405 k.c. roszczenie o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia przysługuje osobie zubożonej. Zobowiązanie po stronie wzbogaconego powstaje z chwilą spełnienia wszystkich przesłanek wynikających z cytowanego przepisu prawa. Wartość pierwotnie uzyskanej korzyści powinna być ustalona – według ogólnej reguły – na chwilę zamknięcia rozprawy. W zgodzie z tą regułą pozostaje natomiast pogląd, że jeśli zwrot bezpodstawnego wzbogacenia ma nastąpić w pieniądzu, należy ustalić wysokość roszczenia w chwili wyrokowania. W wyroku z 7 maja 2009r., sygn. IV CSK 27/09 Sąd Najwyższy stwierdził, że zasądzeniu z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia podlega kwota odpowiadająca wartości wzbogacenia istniejącego w chwili wyrokowania, co oznacza konieczność jej ustalenia według stanu wzbogacenia i cen z daty wyrokowania.

Mając na uwadze powyższe kryteria, Sąd zlecił biegłemu rzeczoznawcy ustalenie aktualnej wartości kominka z wkładem oraz blatów wraz z akcesoriami według aktualnych cen. Biegły K. M. przedstawił opinię, w której ustalił wartość odtworzeniową tych składników majątkowych na kwotę 1740 zł. W ocenie Sądu opinia biegłego jest pełna, jasna i w sposób należyty uzasadniona. Biegły przedstawił opis przyjętej metody szacowania i ją należycie uzasadnił. Sporządzenie opinii biegły poprzedził oględzinami szacowanych rzeczy. Strony nie kwestionowały ani ustalonej wartości przez biegłego, ani metodyki szacowania kominka i blatów. Opinię należało uznać zatem za w pełni wartościowy środek dowodowy na okoliczność wartości istniejącego w chwili orzekania wzbogacenia po stronie pozwanego na skutek posiadania rzeczy nabytych przez powódkę i zamontowanych w sposób trwały w nieruchomości pozwanego.

Podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia jest niezasadny. Zgodnie z art. 121 pkt 3 k.c. bieg przedawnienia nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu co do roszczeń, które przysługują jednemu z małżonków przeciwko drugiemu – przez czas trwania małżeństwa. W wyroku z 26 maja 2015, sygn. I Aca 352/15 Sąd Apelacyjny w Krakowie stwierdził, że przerwa biegu terminu przedawnienia, o której mowa w art. 121 pkt 3 KC, dotyczy wszystkich roszczeń, również wymagalnych w dacie zawarcia małżeństwa, a więc także powstałych przed jego zawarciem. Stanowisko takie odnosi się w szczególności do żądania zapłaty wartości bezpodstawnego wzbogacenia wynikającego z nabycia przez powódkę kominka i blatów wraz z akcesoriami. Z kolei do żądania zapłaty wynikającego z obowiązku naprawienia szkody, przerwanie biegu przedawnienia jest wynikiem wytoczenia powództwa o wydanie tych rzeczy i uwzględnieniem żądania wyrokiem Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 15 lipca 2014r. Zgodnie z art. 123 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W świetle tego podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia należało uznać za niezasadny.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w toku procesu materiału dowodowego. Przedłożone przez powódkę oryginały dokumentów – faktur dowodzą nabycia rzeczy w postaci kominka z wkładem oraz blatów z akcesoriami, podczas gdy z dokumentów urzędowych zgromadzonych w toku postępowania egzekucyjnego Km 270/15

oraz wiążącego sąd meriti wyroku Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu w sprawie o wydanie rzeczy sygn. Akt I C 327/13 wynika powstanie szkody na skutek niewydania powódce rzeczy będących przedmiotem żądania.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd zasądził od pozwanego F. B. (1) na rzecz powódki S. B. (1) kwotę 2.935,80 zł jako sumę wartości wzbogacenia pozwanego bez podstawy prawnej (1740 zł) oraz ustalonej kwoty odszkodowania (1195,80 zł). Powództwo o zapłatę kwoty przewyższającej wartość zasądzoną oddalono jako niezasadne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 490 ze zm.). Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W myśl § 3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Zgodnie z art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego, rzecznika patentowego lub Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. W myśl art. 100 kpc w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli je przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Powódka wygrał proces w 29,7 %, zatem w tej części poniesione koszty procesu winny zostać jej zwrócone. W pozostałej części, tj. co do 70,3 % kosztów procesu, obciążają one powódkę stosownie do części, w której proces przegrała. Łącznie poniesione przez strony koszty procesu wynoszą 2.212 zł i obejmują: opłatę od pozwu 495 zł, koszty zastępstwa procesowego pozwanego w kwocie 1217 zł oraz uiszczoną przez powódkę zaliczkę na opinie biegłych 500 zł. W oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i stosunkowego rozdzielania kosztów powódka obowiązana jest ponieść kwotę 1.555,040 zł (70,3 % z kwoty 2.212 zł), podczas gdy pozwanego obciąża wysokość kosztów w kwocie 656,96 zł (29,7 % z kwoty 2.212 zł). Powódka jest zatem obowiązana do zwrotu pozwanemu tytułem kosztów procesu kwoty 560,04 zł. Postanowieniem z dnia 16 lutego 2017r. Sąd Rejonowy w Międzyrzeczu sprostował błąd rachunkowy w pkt III wyroku z dnia 26 stycznia 2017r. w ten sposób, że w miejsce błędnej kwoty kosztów procesu zasądzonej od powódki na rzecz pozwanego – 898,08 zł wpisano prawidłową – 560,04 zł.

Stosownie do art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd obciążył kosztami sądowymi, których nie miała obowiązku uiścić powódka, pozwanego stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty te złożyła kwota wynagrodzenia przyznanego biegłym przewyższając wniesioną zaliczkę, tj. 510,23 zł. Obciążającą pozwanego część tych kosztów (29,3 % z kwoty 510,23 zł = 151,53 zł) oraz powódkę (70,3 % z kwoty 510,23 zł = 358,70 zł) Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.